

HRY NOCI

Leoš Přikryl

HRY NOCI

Leoš Přikryl

COPYRIGHT

Autor: Leoš Přikryl

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-39-0 (ePub)

978-80-87856-40-6 (mobipocket)

978-80-87856-41-3 (pdf)

JEŠTĚ TEQUILU, SLEČNO?

Martin po očku sledoval krásku sedící u baru, náhodou hned vedle něj. Náhodou, vážně, prostě přišla a sedla si na volnou barovou židli, no, není to klika!

Neptala se, bylo volno, tak prostě přisedla, ale nevěnovala mu pohled, či jen sebemenší pozornost.

Kráska, alespoň jemu v tuhle chvíli a tuhle noční hodinu tak rozhodně připadala. Zkoušel ji pozvat na drink, suše odmítla a dál pila jakousi jalovou vodu a přimhouřenýma očima hleděla kamsi před sebe, kamsi; zkusil se nenápadně podívat tím směrem, nebylo tam nic, jen láhve, vyskládané v řadě, strnule vystavující své viněty v oprýskaném zrcadle.

Kolik jí může být? Mladá už nebyla, alespoň podle něj, ale kus, to tedy ano, jedna z mála, které čas, jakoby neubíral, taková ta dáma neurčitého věku, která se po lokálech promenuje se samozřejmou grácií lvice salónů.

Kdosi, kdo se dral pro pití, do něho šťouchl; přestala hrát hudba a u baru to zavířilo jako v úlu. „Měl bych se sakra ještě o něco pokusit! Nemůžu tady přeci jen tak sedět,“ burcoval sám sebe, „a čekat, až ji uloví nějaký trouba ...“ „Ahóó kamaráde!“ bujarý pokřik přetřel jeho plány ...

„a všechno je jinak,“ napadlo ho ještě. Odněkud z protějšího konce barového pultu na něj mávala vrávoravá postava.

Á, já, Honza, to zas bude!

I když, proč se vlastně Janům říká Honza? Napadlo ho jaksi mimo veškerou souvislost, asi odvozenina z německého Hans, hloubal, tak nakonec naše ikona chytrosti a vyčůranosti je hloupej Hans ... no jo, všechno nakonec pochází od Němců, ušklíbl se rozladěně ...

„A-hóóój,“ Honza se rozšafně přikolébal, počastoval ho širokým úsměvem, který rozšířil i na okolní přísedící, „ahóóóój,“ zahalekal znovu, zřejmě s pocitem, že nebyl pochopen.

Ještě jednou zařičel svůj pozdrav, ale pak strnul, nebylo těžké odhadnout, na koho padl jeho pátravý zrak lovce. Jakoby rázem zapomněl, proč nebo za kým vlastně přišel a Martinovi při pohledu na jeho strnulý úsměv proběhlo hlavou: „Tak, teď mi ji ten hloupej Hans mimo veškerou souvislost sbalí ...“

„Co piješ?“ opřel se vrávoravě o bar a zatvářil se světácky.

„Jako já?“ mrkla po něm.

„Jasně, jsi tady nejkrásnější,“ hlaholil.

„Jo?“ utrousila, „ale taky nejstarší.“

„Blbost!“ prohlásil rezolutně, „podle mě jsem starší.“

„Já, ale nejsem na zajíčky,“ nenechala se vyvést z konceptu.

„Neblázni, vážně si myslím, že jsme tak zhruba stejně staří ... jen se stydím, vlastně se ani nemůžu zeptat kolik ti je, protože jsem gentleman.“

„ ... A kolik je tobě, gentlemane?“

„Pětatřicet,“ zalhal.

„To určitě,“ ušklíbala se.

Asi tu poznámku neslyšel, možná mu byla ukradená; natáhl se přes bar, objednal dvě tequily a svezl se zpátky.

Martin si poposedl, nechtěl mít toho trumberu na klíně. Otráveně pozoroval situaci. Takový kecý, ono to snad pořád zabírá; znechuceně si zapálil cigaretu.

„Tequila nepiju!“

A hele, tak přece, vždycky to neklapne, to ani nemůže, to je jasný.

„Já vlastně vůbec nic nepiju, nepotřebuju to.“

Ještě líp! Zasmál se v duchu.

„Tohle je ale super tequila - „Black Death“,“ zkoušel to, „když to přeženeš, tak jsi mrtvá,“ tohle se mu povedlo; zahleděl se jí do očí.

„Hmm, tak to bych ji snad měla zkusit,“ poprvé se usmála.

Satisfakce se začala vytrácet.

„Samozřejmě,“ pokračoval vážně, „nesmíš jich vypít deset, to je pak zle, ale jedna, dvě, ti nic neudělaj,“ natáhl ruku, „ tak teda chin – chin,“ zaťukal svojí skleničkou o její.

„No,“ naoko zaváhala, ale Honza už věděl, že se chytil drápkem a Martin se znechuceně odvrátil. „ Když už, tak teda jen jednu,“ a suverénně ji do sebe obrátila.

„Chmuch, to je síla ... jak se vlastně jmenuješ?“

„Musíš sůl ... a citrón!“ teatrálně se chytil za hlavu, „ty snad vážně nepiješ!“

Kousla do citrónu, udělala obličej: „Tak ještě jednu! Ať se to naučím,“ objednala rundu.

„Ty se mi líbíš,“ zahlaholil Honza, „ty jsi číslo!“

Zvážněla. „Neřekl jsi mi to jméno.“

„Jo, jasně, Honza,“ halekal rozjařeně, „a ty?“

„Deta,“ řekla rozpačitě, „psáno anglicky.“

„Aha,“ zamžoural přiopile, „to si nějak nedovedu představit.“

Mávla rukou: „To je jedno, nech to být.“ Chvíli bylo ticho. Martina to přinutilo otočit hlavu, na chvíli ho přemohl pocit, že snad u baru zůstal sám.

Zamyšleně do sebe obrátila panáka, vypila ho jako vodu; Honza ji okamžitě napodobil.

„Dáme si ještě jednu?“ přerušil mlčení. Neříkala nic; objednal.

„Tak ahoj,“ přitukli si, zdálo se, že ji to vytrhlo ze zamyšlení, „na zdraví!“

Rozesmála se: „Na zdraví,“ smála se podivným klokotavým smíchem.

Panebože, mu to snad doopravdy vyjde! Smála se dál, bláznivě, Honza se taky rozesmál, až se oba zajíkali a plácali rukou do baru, znovu a znovu, nebyli k utišení, tohle se nedalo vydržet. Martin se otráveně otočil směrem do sálu, štválo ho to, ale odejít nedokázal, byl vážně zvědavý, jak tohle dopadne. Zdá se, že ta potvůrka konečně roztála, ale ne, ještě to nemá v kapse...

„Jo, ledová královna,“ přemýšlel zatím Honza, „dělala dámu a najednou hele ...,“ probíhalo mu hlavou mezi salvami smíchu. Zdála se mu krásná, velmi krásná, určitě v lokále nebyla krásnější ženská, na to by mohl přísahat. Starší byla, to ano, ale ne o moc ...

„Chceš vědět, kolik mi je?“ zvažněla.

„Ne,“ odpověděl fascinovaně. Jak jen k sakru mohla vědět, na co myslím? „Je mi to jedno. Jsi ta nejkrásnější ženská, co znám.“ A znal jich docela dost.

„Říkají to o mně,“ usmála se smutně a byla ještě krásnější.

Úplně ho to dojalo. Lehce zavrával, objal ji, snad aby nabral ztracenou rovnováhu a neohrabaně se ji snažil políbit. Martin to pobaveně pozoroval, ale ne, to ne! Přece se to tomu pacholkovi nakonec nepovede!

Drželi se v objetí, svět kolem mizel a zase se objevoval, to, když do nich někdo vrazil, nebo se tlačil k pultu, byli jen oni; chtěl cosi říci; ozvala se znělka. Skončilo vystoupení animátorů, tanečně-striptyzové představení postarší dvojice, jejichž unavená těla navlečená do kostýmů démonů noci se konečně přestala svíjet a začala hrát hudba.

Pohládl ji po vlasech, otočila k němu obličej, ty její pronikavé oči ... četl v nich výzvu.

Čas běžel, objetí, barový pult byl oporou, odřený židle svědkem jejich polibků, hlazení; její ruka zabloudila kamsi: „Joj ...!“

„Ten je, co!“ šeptal v euforii, „na to mám zbrojní pas, che!“

„No, teda ...“

„Nejlepší zbraň na světě,“ zadeklamoval, „to je Top gun, vítám tě v Top gunu, baby!“ a vrávoravě zasalutoval.

„No, no ...,“ vydechla. Pokusila se zasmát, ale raději se napila vody. Začala si rukou upravovat vlasy: „Ty, ty ...“

„Já tě chci,“ šeptal fascinovaně, „jsi nádherná!“

Snažila se být nad věcí, ale to nemělo dlouho vydržet. „Bůh je mi svědkem, že jsem bojovala,“ políbila starožitný prsten, „vždyť jsem taky jenom ženská ...“

„Co jsi říkala?“ pronesl nepřítomně.

„Nic, nic, máš asi plán ...?“

„No,“ zaváhal, „asi hotel ... vím o jednom ...“

Pohládila ho po tváři: „Ne, ne, broučku, půjdeme ke mně.“

„Zvláštní barák, jen co je pravda ...,“ napadlo ho, když stoupal vzhůru po točitém schodišti. Přímo z něj číselna historie, duch dávných, zašlých časů, které se tvářily lepší, než doopravdy byly. Ale to je dávno pryč a hlavně, je mu to jedno, jeho zajímá současnost, právě teď a tady! Cítí ve vzduchu její živočišnou přítomnost, vidí, jak stoupá před ním po schodišti, kroutí se, krásná, její tělo tančí hadí tanec, hypnotická. „Ach jo, to je život ... nesnesitelná lehkost bytí!“ pousmál se.

Ještě schod a podesta, divnej barák. Je z něj cítit vlhkost, vlhkost a hlína, jako čerstvě zorané pole ... vlhkost a hlína, ten vlhký hlinitý pach mu naplňoval chřípí, jako cihelna po dešti, jako čerstvě vykopaný hrob ... „Sakra!“ vyděsil se, „asi začínám střízlivět a ona, ona snad vážně bydlí až nahoře!“

Šlapal dál, nohy ho bolely, cítil, jak mu tuhnou lýtka; přece jen by rád cítil tuhnutí kdesi jinde, fííí ...měl by přestat kouřit ... a ještě patro a podesta, otočka kolem secesního zábradlí, hluboký nádech, výdech, ještě ... zabrat ... když ... když mu průvan přinesl cosi pod nos: „Tfuj, co to ... co to je?“ vzhlédl k ní, „jakejsi divnej puch!“ Zastavil se: „Co je to tady cítit?“

Usmála se přes rameno: „No jo, to víš, majitel by si za peníze dal vrtat koleno, dole v přízemí je řeznictví.“

„Aha, no, to je teda smrad,“ ulevil si, „tady bych si svíčkovou nekoupil,“ usmál se rozpačitě, ale šlapal odhodlaně dál. Jak jinak, když už došel tak daleko. Viděl jen cíl, který se krok za krokem přibližoval, vlastně okolí přestal vnímat úplně, viděl jen ji a její pohybující se zadeček, jak se kývá ze strany na stranu, jak se

natřásá a při každém kroku se na ní napínají ty miniaturní kratásky, které snad neskrývají vůbec nic! Viděl vodopád splývajících blond vlasů; sakra, snad vážně přírodních!

Tuhle noc ho určitě nebude zajímat nic, tedy nic jiného než ona, ani barák, ani Martinův vyčítavý pohled, nic, jen ona; poblouznila ho, rád se nechal ...

„Nejlepší sex mého života,“ šeptal jako v deliriu, „ ... nejlepší, přísahám.“ Svět se zúžil, byli jen oni dva, dvě bytosti uprostřed času, který jakoby přestal existovat, nemohli ho vnímat, cítit, nemohli ho ani slyšet, stejně jako odbíjení zvonu na nedaleké kostelní věži.

Kdyby poslouchal, kdyby to jen dokázal, kdyby ho vůbec něco probralo, kdyby se dokázal vymanit z vytržení ... jak by mohl! Byla tu pro něj, stále jen ona, tak báječná, tak božská, rozkošná!

Půlnoc! Právě odbíjejí půlnoc, dong, dong ... dong ... dong. Nevnímal, neviděl, ale přesto se cosi změnilo, něco už v tu chvíli bylo jinak.

Deta strnula, ztuhla, ležela k němu zády, ještě před malou chvílí si užívala divoké nárazy jeho vášně, teď však schovala obličej do polštáře. Nevnímal, neviděl ... ale něco už bylo jinak.

Kostnaté prsty zařala do pelesti, obličej v polštáři strnul ve zlé grimase. „Já nechtěla,“ zašeptala, „já vážně nechtěla.“ Znělo to naštvane: „ ... nechtěla,“ a najednou taky smutně. Přitiskla si polštář na obličej, ne, nikdo by ji takhle neměl vidět, starší krásky se nerady dávají vidět po půlnoci, bez make – upu. Ne, nesmí ji vidět, křečovitě svírala prostěradlo, protože i ten nejotrlejší by strnul hrůzou. Vrásky se náhle prohloubily, oči zapadly, ruce dříve tak hebké, byly sotva potaženy kůží, prsa se proměnila ve vyschlé váčky. „Dělej!“ vydechla těžce, „dělej, jsi báječněj, dělej!“ sípala.

„Ano, lásko,“ zakvílel, „už budu!“ ještě několik divokých rázů, než se na ni sesul: „ ... jsi

skvělá ...,“ zhluboka oddychoval, „skvělá, jsi skvělá ... “

„Já vím, lásko ...,“ pronesla něžně, „já vím,“ šeptala dál do deky, „spi, lásko, usneme spolu ...,“ objala ho kostnatou rukou a oči, pokud by v důlcích ještě nějaké zbyly, jistě by se zamžily dojetím, „ ... jsem láska, to víš, jsem láska tvého života, jsem tvoje Smrt ...“

Martin usrkl gin s tonikem, který v umělém světle diskotéky zářil jako živá voda, namodralým, přízračným svitem. Odložil sklenici na bar, zapálil si stylovou „camelku“ a unaveně se opřel o pult.

„Chm ... stejně má ten hajzlík kliku,“ zamumlal. Jak to jenom dělá, připotácí se a je jeho, asi ví, jak se správně motat, che ... nebo co.

Ne, nebyl naštvaný, to ne, jen mu to zkrátka nešlo na rozum. Podíval se na hodinky: půlnoc pryč ... teď jsou asi v nejlepším, no, tak za hod'ku by mohl být zpátky, uchichtl se přiopile; alespoň mu řekne, jaká byla ...

Znovu upil ze sklenice a potáhl z cigarety; cítil se najednou tak mizerně. Zasmušil se: „ ... Jsem to ale smolař.“

POLKA

Je horko. Ostatně jako vždy, jen moře bouří nějak více než jindy. Dnes ráno to začalo, vlastně ne, bylo už skoro poledne, ale tady je to tak nějak jedno, myslím tady, na Bali, na pláži, když jste surfař. To se z času rázem stane nová veličina, vlastně se přetvoří, smrskne se do dvou specifických a neustále se opakujících úseků - surfování a čekání na vlny, čekání na vlny a surfování, surfování ... vlastně do tří, já zapomněl na pití piva. A to právě dělá skupinka Australanů povalující se v křesílkách plážového baru, živě debatující o vlnách,

o holkách a bůhví o čem ještě, jak už to surfaři dělávají, jsou-li právě v oné třetí fázi tréninku.

Počasí blázní, moře se dnes rozhodlo předvést svoji nejméně vlídnou tvář. Fouká nárazový vítr, vlny jsou velké, až moc, jsou obrovské, nepravidelné a v přílivových proudech se „čerti žení“.

Ale kam spěchat, když jste surfař a jste na Bali? Nikam, tady vám nic neuteče; stále tu vládne lehce unuděná plážová pohoda, někdo pospává, jiný zírá jen tak na moře, jakoby chtěl přivolat lepší počasí, a ostatní klábosí o všem možném i nemožném, na stokrát obehnaná témata.

„Hele, co je to za nádheru?“ zahalekal Marty a ukázal do rohu, kde se choulila osamělá

dívka.

Kdosi z osazenstva se otočil, ale ostatním byla víceméně fuk; pro ně to byla jen další бухta, docela hezká, pravda. Zaujala ho, hleděl na ni, jakoby tím jedním pohledem chtěl vypátrat, co je tahle neznámá vlastně zač. Ve stínu stříšky z palmového listí seděla drobná dívenka, s krátkými blond, snad trochu nazrými vlasy a rukama nervózně mačkala nedopitou pet- láhev s vodou.

„Nějaká Polka,“ vzal si slovo Harry, odborník na místní poměry, „říká se jí tu mořská panna, ale podle mě ani neumí plavat, ještě jsem ji ve vodě neviděl.“

„Je docela hezká,“ zamumlal jakoby pro sebe onen mladík, který ji před chvílí pozoroval. Byl to Johnny, přijel teprve předvčerejškem.

„Chrm, si děláš prdel!“ vyhrkl Harry, kterému z toho až zaskočil hlt oblíbeného piva značky „Bintang“, „je divná, taková neduživá bledule, ještě nevylezla na

slunko a to se sem prej přijela učit surfovat, blbost! Já ji teda fakt na prkně ještě neviděl, jo a krom toho, ona s nikým nemluví," uzavřel a znovu si lokl.

„Je trochu bledá," pronesl skoro náměsíčně Johny, „ale je hezká, takovej ten severskej typ a ty slunko nesnášej.“

„A hele, naše Polka má nápadníka," vyhrkl Mathew a plácnul Johna po zádech, „tak do toho chlape!“

„Jste volové," jakoby se tím plácancem probral z poblouznění, „zkoušel ji vůbec někdo z vás sbalit?“

„Ne, to teda vážně ne!" rozřehal se Harry, „ale zkoušel jsem s ní mluvit!“

„No a?“

„Nic, nebo spíš skoro nic, je to taková netykavka. Objednal jsem jí pivo, ale nakonec jsem ho vypil sám. Motá se tu vždycky ráno a večer, přes den je zalezlá bůhvídkde.“

„Vole, třeba nepije, to tě nenapadlo?“

„Pivo přece není alkohol a navíc, mně je to ukradený," urazil se naoko Harry a začal s Mathewem probírat včerejší ragbyový zápas proti Novému Zélandu.

Nepije, v tom to bude, přemýšlel John a pozoroval ji, jak ždíme téměř prázdnou plastickou láhev. Jsou to ale volové; vstal, šel k pultu a koupil velkou láhev studené vody, zároveň požádal barmana o dvě vychlazené sklenice a takto vybaven vydal se k jejímu stolku. Jak se blížil, znervózněla a těkavé pohyby rukou, které si pohrávaly s teď již beztvarym kusem plastu, ještě zrychlily.

Ted' pevně držely zmačkanou petku, zatímco on odkládal svůj náklad před ni, na stůl.

„Ahoj, já jsem John," natáhl pravici a bezprostředně se usmál.

„No, a ...?“

„Říkal jsem si ... že budeš mít žízeň, je horko.“

„S pivem jste neuspěli, tak sázíš na ionty?“

„Máš pravdu," zastyděl se, „kluci říkali, že nikdy nepiješ, tak ...“ pohybem ruky dokončil větu.

„No, bezva," ušklíbla se pobaveně, „já jsem Mala.“

Ruku měla vlhkou a studenou jako led: „Asi od toho neustálého dlachnění té pitomé flašky," napadlo ho.

„Dáme si?“ zeptal se s potutelným úsměvem a rozlil vodu do dvou silných sklenic na pivo, „měl bych se asi omluvit, ale chtěl jsem s tebou chvílku pokecat, tak to zkouším takhle," přisunul si židli, „můžu?“

„Dobře, omluva se přijímá, přisedni," přistoupila na jeho hru.

Pozvedl sklenici, „tak, chin, chin,“ ťukl o stojící půllitr, oba se napili.

„Tak co tě zajímá?“

„Ty,“ zasmál se Johnny, „trochu,“ a zhluboka se napil; Cítil, jak mu z ledové vody zatrnuly zuby.

Zdálo se, že ji tahle malá drzost pobavila. „No tak povídej ... ,“ usmála se.

Slovo dalo slovo, narážka, žertík, ze zamlklé dívenky je najednou báječná společnice a on? Samozřejmě jí musel připadat skvělý, alespoň měl ze sebe takový pocit. Smáli se, žertovali a Johnny si ji mohl konečně pořádně prohlédnout. Krátké plavé vlasy v nedbalé úpravě ala chaluhy, zvláštní modrozelené oči evokující ledové hlubiny Baltu a samozřejmě onen studivý úsměv, který se mu konečně podařilo vykouzlit na její pobledlé tváříčce, ne, tomu se nedalo odolat.

Objednali si pozdní oběd, on rybu, Mala dala přednost salátu se slovy, že nic živého není a taky že na starost o linii není nikdy dost brzy. Johnny vtipkoval, že ta ryba na talíři bude přece smažená, živou ji tedy jíst nemusí a tudíž i obava o její život je v tu chvíli zcela zbytečná, ale byl to dnes zřejmě první vtípek, který přešla ostentativně chladným mlčením. Dokonce se na okamžik zazdalo, jakoby na dně těch hlubokých očí spatřil ledový záblesk obtížně skrývané zloby. Ale ne, bylo to jen zdání, mžik, snad vteřina a možná to byl opravdu jen záchvěv zoufalství, neukojitelného hladu, jaký může při pohledu na masitou stravu zažít pouze nešťastný vegetarián. Jasně, tak to určitě je: „Chudák holka!“ usmál se a v duchu ji politoval.

Den se dávno přehoupl do odpoledne a čas utíkal tak, jak dokáže plynout jen spřízněným duším. Johnny vyprávěl o surfování, o velkých vlnách a o životě u moře, které tak důvěrně znal, ona mu nadšeně naslouchala a na oplátku na sebe prozradila, že studuje přírodovědný institut v Gdaňsku a je bioložkou. Její doménou je mořská biologie a tady, tady je vlastně na stáži, a když jí zbude chvilka času, tak si při tom všem „stážování“ ještě občas zaskočí i na pláž, trochu zasurfovat.

To ho trochu zarazilo, vzpomněl si, co říkal Harry ... divná věc, vážně ... „Ale co, vždyť je to nakonec jedno,“ chápavě se usmál a raději si své pochyby nechal pro sebe, „vždyť na tom stejně prd záleží,“ rozhodl se celou záležitost uzavřít.

Hodina se s hodinou sešla a najednou byl večer. Odpoledne uteklo jako voda, začalo se šerit a vzduch pomalu chladl; Johnny by však pokročilou hodinu spolehlivě určil i jinak, v žaludku se mu totiž přelévalo takové množství vody, které snad nevypil za celý život. Ale když barman a číšník v jedné osobě přinesl účet, stejně překvapením zamrkal, tolik čárek nezvládli za celé odpoledne ani jeho bodří surfařští kamarádi.

„Uff, pořád je docela hic, co?“ prohodil ledabyle, zatímco se ovíval svlečeným tričkem.

„Co kdybychom se šli trochu svlažit?“ navrhla Mala.

„Myslíš do bazénu?“

Její modrozelené oči snad poprvé zazářily nadšením: „Ne, do moře ...“

„Neblázni, víš co se tam děje!“

„Ale no tak, vždyť už se to uklidňuje, podívej,“ a mávla tmou směrem k pláži, odkud se ozýval neutuchající řev příboje.

Zaváhal, není přece žádná srágora, i když ... zaposlouchal se, zdá se, že se to vážně uklidňuje: „ ...a umíš vůbec plavat?“ zeptal se opatrně.

„Jasně!“ prohlásila nepřesvědčivě.

Nicméně se zvedli, John dost neochotně, a vyrazili. Mala najednou celá zářila, jakoby ji vlažný večerní vzduch probral, jakoby vlil novou energii do těla té mdlé, po celý den unavené bledé holky. Poskakovala nadšeně po jeho boku, div si nezpívala, div nevýskala: „Tos vymyslel moc dobře, jsem za celý den skoro uvařená.“

Když dorazili na pláž, byla tma jako v pytli. Temné moře se před nimi dmulo jako ohromná černá masa a mizelo kdesi v nekonečnu, kde splývalo s hvězdnou oblohou. Někde vlevo se rýsoval Jižní kříž a John po chvilce pátrání objevil i souhvězdí Oriona, tahle jediná dvě znal a dokázal najít, dnes byla opět na svých místech a to ho uklidnilo. Stejně to bylo k zešílení, poslední tři dny se moře ani nehnulo a surfařům povalujícím se po pláži a v přilehlých barech napínalo nervy k prasknutí. Ne, že by je snad nebavilo pít, chraňbůh, nebo snad zevlovat po plážích, ale čeho je moc, toho je příliš! A tak jim, den za dnem, ubíralo na trpělivosti a přidávalo puchýřů na spálených zádech. Dnes si to však, jak se zdá, rozhodlo vynahradiť, a to pořádně!

Mala udělala první krok. Nejdelsí vlna jí olízla kotníky a ona se slastně zachvěla. Johnny zaváhal, ne, tohle není moře na špásování, při tomhle proudu a navíc v noci!

Ne, takhle ne, nepohnul se ani o píd'. Cítil, jak ho zvolna obestírá strach, tiše a plíživě jako šelma, jejíž oběti hrůzou zdřevěněly nohy.

Zkoušel křičet: „Počkej ...neblbni!“, ale jeho hlas zanikl v řevu oceánu. Ne, tohle není přátelské moře. Už to nebylo „jeho moře“, to moře, které tak důvěrně znal, tohle byl rozpoutaný živel, démon, běs, poslední Titán!

„Stůj!“ znovu zavolal, „ ...je to volovinaáá!“ Chtěl jí říct, ať to koupání raději nechá na zítra, ale nemělo to smysl. Šla dál, pořád dál ... napadlo ho, že snad čekala jen na tento den ... „Nesmysl,“ okřikl sám sebe, „vždyť neumí plavat!“ Vlny už jí omývají kolena a táhnou ji dolů k sobě, už ji chytají za stehna a teď ... se přihnala jedna obrovská ... „Zpátky!“ zařval ze všech sil, „zpátky, rychle!“ Cítil dunění odněkud z temnoty, jakoby se sem řtil celý oceán, zdálo se, že se chvěje i sama země, ano, tohle už párkrát zažil... ale nikdy se v tom proboha, nekoupal!

„Cítíš to?!“ její hlas zanikal v řevu oceánu.